

Benetkah. Ali niso to tudi politične obveznosti? Kaj smejo biti besede tako daleč od dejanj? Mislim, da bi imeli tisti naši slovenski funkcionarji, ki so zreducirali svoje dolžnosti na podtikanja in obrekovanja, dovolj opravka in skrbi, če bi hoteli poleg sebe spoštovati tudi »tuje delo« in uresničevati načela, ki jih je naše državno vodstvo kot napredno uspešno uveljavljalo, ves ta čas, ko so nekateri dobro plačani le reprezentirali in besedičili, drugi pa delali.

Obrekovalcem za konec še tole: reševali nismo cerkva in kapelic, reševali smo in bomo samo spomenike!

Mica Černigoj

EMBI V SPOMINSKO KNJIGO

OGLEJ SI, EMBE. TA SVOJ EPIGRAM.
Z NJIM NAŠO REVO SI DOKAZAL SAM.
DUH? STIHI? SIROMAŠNO IN OKORNO.
TO-OGENJ? NITI ISKRA! BOR-NO. BOR-NO.

J. Vidmar

ANTIKRONIKA. Med igro ustrelil sošolca: »Kljub temu, da gre v tem primeru za nesrečo, ki bi bila lahko še hujša, saj je bilo v garderobi več dijakov, ne moremo mimo vprašanja, kaj so ukrenili vodstvo in vzgojne moči te šole ob dejstvu, da so med preiskavo že pred leti ugotovili, da imajo učenci orožje in da so večkrat grozili profesorjem in mojstrom v delavnicah ter da so pogosto nosili to orožje celo v šolo, saj je J.R. priznal, da je v šoli preprodal štiri pištole...« (Poročilo v Delu) — Vsaka primerjava s Teksasom je neprimerna.

Dva odlomka: »Mar mislim in snujem za Zgodovino, za Razvoj in Napredek, da bi nekje na koncu vseh časov razviti človek-bog osmisлил tudi moj ‚Doprinos‘, določil moje mesto in vlogo, razčistil moj Prav in Neprav ter mi takoj odmeril, kar mi pred Resnico gre? Se hočem mar Žrtvovati na oltarju Domovine, mi gre mar za Slovenstvo, za Narod, za Prihodnost, za Socializem, za Vero? Hočem mar s svojim delom potrjevati svoj globoki Humanizem, svojo neomajno Vero v Človeka? Ne in še enkrat ne. Še bi lahko našteval Motive, vendar ne vsak zase ne vsi skupaj ne bi prišli do kraja, ne bi dosegli pravega izvira človekovega mišljenja, snovanja in ustvarjanja danes, pa čeprav bi bile razlage pravilne. Vsi ti Ideali so se v našem času razkrili samo še kot prazni, mrtvi, toda še vedno nevarni idoli, obzorje zastirajoči leseni maliki, ki jih žro črvi. Moliti jih ni več mogoče in tudi ne preklinjati. Lahko jih le pazljivo in z vsem spoštovanjem konserviramo za muzej...« (Ivo Urbančič v Problemih)

»Gre namreč za vprašanje, ali je kulturo dandanes sploh še mogoče pojmovati na isti način, kot so jo pojmovali Prešeren, Levstik, Cankar, ki jim je bila to edina mogoča zavest v nekem svetu in s tem tudi edina mogoča participacija v našem družbeno-zgodovinskem gibanju. To se da popolnoma razvidno dokazati že s površno vsebinsko raziskavo njihovih literarnih del...« (Niko Grafenauer v Problemih) — Trditve, ki so resnično problematične.